

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce **CDZ, a.s.**, se sídlem v **se sídlem v Ostravě, Mariánské Hory, 28. října 438/219**, zast. JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143, proti žalovanému **Celnímu úřadu Brno, se sídlem v Brně, Řípská 9**, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2009, č.j. 2478-13/09-016200-021, ze dne 17.8.2009, č.j. 2470-14/09-016200-021, ze dne 17. 8. 2009, č.j. 2472-14/09-016200-021, ze dne 17. 8. 2009, č.j. 2474-14/09-016200-021 a ze dne 17. 8. 2009, č.j. 2476-14/09-016200-021, **se z r u š u j í** pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 47.764,- Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně JUDr. Lenky Faltýnové, advokátky, se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Celní úřad Brno rozhodnutími ze dne 22. 4. 2009, č.j. 2478-07/09-016200-021, 2470-06/09-016200-021, 2472-06/09-016200-021, 2474-06/09-016200-021 a 2474-06/09-016200-021 rozhodl o započtení přeplatku na dani z přidané hodnoty v částce 18.990.862,-

Kč, 31.108,10 Kč, 67.115,- Kč, 69.822,- Kč a 69.574,30 Kč podle rozhodnutí Celního úřadu Brno ze dne 24.3.2009, č.j. 2479-06/09-016200-021, 2471-06/09-016200-021, 2473-06/09-016200-021, 2475-06/09-016200-021 a 2477-06/09-016200-021 na úhradu nedoplatku daně z přidané hodnoty ve shodné výši vyměřené rozhodnutími Celního úřadu Brno ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2478-06/09-016200-021, 2470-05/09-016200-021, ze dne 2. 4. 2009, č.j. 2472-05/09-016200-021, 2474-05/09-016200-021 a ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2476-05/09-016200-021. Reklamace žalobce, podaná proti prvostupňovým rozhodnutím o započtení přeplatku na dani z přidané hodnoty byla žalovaným zamítnuta rozhodnutími napadenými žalobou, jak jsou označena ve výroku pod bodem I. tohoto rozsudku.

II.

Stručný obsah odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného

[2] V předmětných věcech došlo ke vzniku celního dluhu před vstupem České republiky do Evropské unie, k jeho vyměření a k jeho úhradě započtením přeplatku po vstupu České republiky do Evropské unie; v takovýchto případech je třeba postupovat v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora, podle níž je třeba, pokud jde o hmotněprávní předpisy, aplikovat předpisy platné v době vzniku celního dluhu a pokud jde o procení předpisy, je třeba aplikovat předpisy platné v době vydání rozhodnutí. V napadených rozhodnutích jsou uvedena ustanovení právních předpisů, platných v době vydání rozhodnutí, neboť se jedná o procení ustanovení. Celní úřad je oprávněn o své vůli zaplatit clo nebo daň některým ze způsobů uvedených ustanovení § 270 zákona č. 13/1993 Sb. celního zákona, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „celní zákon“). Celní úřad aplikoval citované ustanovení zákona ve spojení s § 276 odst. 1 písm. a) celního zákona, přičemž tato ustanovení celního zákona se aplikují i v případě nezaplacení vyměřené daně z přidané hodnoty z dovozu ve lhůtě splatnosti. Obdobnou právní úpravu obsahuje i Nařízení rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“) v čl. 232 odst. 1 písm. a). Celní úřad provedl úhradu nedoplatku započtením přeplatku s cílem respektovat zásadu přiměřenosti, zakotvenou v ust. § 2 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“) a zásadu procesní ekonomie s cílem minimalizovat zásah správního orgánu do sféry majetkových práv žalobce – ručitele. Žalovaný aplikoval ust. § 64 odst. 2 věta šestá a sedmá daňového řádu subsidiárně vedle celního zákona a celního kodexu z toho důvodu, že celní zákon neobsahuje komplexní úpravu uvedené problematiky. Námitka žalobce týkající se stanovení lhůty splatnosti daně z přidané hodnoty podle ust. § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona ve znění platném před 1. 5. 2004, v případě podání žádosti o prominutí daně z přidané hodnoty je s ohledem na výsledek odvolacího řízení irelevantní, neboť rozhodnutím o odvolání došlo ke změně prvoinstančního rozhodnutí tak, že lhůta splatnosti se stanoví podle čl. 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu a ust. § 101 odst. 1 věta druhá zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“). Celní kodex v ustanovení čl. 222 odst. 2 rovněž předvídá pozastavení povinnosti dlužníka zaplatit clo (v daném případě daň z přidané hodnoty), ovšem pozastavení nedochází podáním žádosti o prominutí z jakéhokoliv důvodu nebo bez uvedení důvodu (ručitel v žádosti o prominutí daně z přidané hodnoty při dovozu nijak neuvedl, z jakého důvodu žádá o prominutí daně), ale pozastavení povinnosti dlužníka zaplatit clo je vázáno na případy specifikované v ustanovení čl. 222 odst. 2 odrážka 1 – 3 celního kodexu, žádná z žádostí zde uvedených nebyla ručitelem podána, uplynutím lhůty 10 dnů od doručení rozhodnutí se vyměřená daň z přidané hodnoty stala splatnou.

III.

Žalobní námitky

[3] Žalobce namítl s poukazem na ust. § 111 bod 1 ZDPH, že na projednávanou věc dopadá právní úprava, platná do 1. 5. 2004, především zákon č. 588/1992 Sb. o dani z přidané hodnoty. Není možno, jak to učinil žalovaný, aplikovat právní úpravu, platnou od 1. 5. 2004, včetně celního kodexu společenství, přičemž navíc šlo o obchod s členským státem Evropské unie – Rakouskem. Započtení je institutem placení cla či daní při dovozu, přičemž jen celní či daňový dlužník může projevit vůli zaplatit clo či daň započtením, v dané věci byl ale použit přeplatek na dani z přidané hodnoty, patřící žalobci. Žalovaný nebyl oprávněn takto postupovat ani s poukazem na ust. § 276 odst. 1 písm. a) celního zákona, navíc podmínkou uvedenou v tomto ustanovení je, že dlužník nezaplatí dluh ve lhůtě splatnosti, což ovšem není daný případ. Nelze použít institut započtení ani s přihlédnutím k § 64 odst. 2 daňového řádu, který neupravuje započtení, ale převedení přeplatku na nedoplatek z vůle správce daně. Napadené rozhodnutí žalovaného přitom jednoznačně používá pojem „započtení“. Žalobce dále namítal, že splatnost daně z přidané hodnoty nenastala, neboť žalobce požádal o prominutí daně a podle § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona, ve znění do 1. 5. 2004, lhůta splatnosti neběží, byla-li podána žádost o prominutí cla, příp. daně z přidané hodnoty při dovozu. Článek 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu společenství nelze uplatnit, žalobce poukázal na ust. § 101 bod 1 věta druhá ZDPH.

IV.

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

[4] Žalovaný setrval na skutkové a právní argumentaci, jak je uplatněna v odůvodnění jeho žalobou napadeného rozhodnutí o reklamaci. Doplnil, že v dané věci je třeba postupovat v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora (viz např. rozhodnutí tohoto soudu ve věci C-201/04 ze dne 23. 2. 2006), podle níž je v uvedených případech třeba aplikovat právní předpisy platné v době vzniku celního dluhu, v případě že jde o hmotněprávní předpisy a právní předpisy platné v době vydání rozhodnutí, jestliže jde o procesní předpisy. Byť se jednalo o obchod mezi současnými členy Evropské unie, je třeba na daný případ pohlížet z hlediska hmotněprávního při použití právní úpravy platné před vstupem České republiky do Evropské unie a z procesního hlediska je nutno aplikovat celní kodex. K úhradě splatného nedoplatku započtením přeplatku může dojít jak na základě žádosti dlužníka, tak započtením provedeným celním úřadem. Podle rozhodnutí Celního ředitelství Brno o odvolání do rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí tak, že lhůta splatnosti vyměřené daně z přidané hodnoty se stanoví podle čl. 222 odst. 1 písm. a) celního kodexu a ust. § 101 odst. 1 věta druhá ZDPH. Takto bylo ohledně lhůty splatnosti vyměřených daní z přidané hodnoty pravomocně rozhodnuto a je třeba vycházet ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci, tudíž nemohou nastat účinky předvídané ust. § 269 odst. 3 písm. a) celního zákona, ve znění platném před 1. 5. 2004. Celní kodex podle ust. čl. 222 odst. 2 rovněž předvídá pozastavení povinnosti dlužníka zaplatit clo, ovšem to je vázáno na případy specifikované v ust. čl. 222 odst. 2 odrážka 1 – 3 celního kodexu, žádná z žádostí nebyla žalobcem ve lhůtě splatnosti vyměřených daní z přidané hodnoty podána, daně z přidané hodnoty se marným uplynutím lhůty splatnosti staly splatné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

V. Obsah nařízených jednání před soudem

[5] V rámci nařízeného jednání dne 22. 6. 2011 vyhlásil Krajský soud v Brně usnesení, kterým spojil věci doposud u něj vedené pod sp. zn. 30 Ca 123/2009 a 131 - 134/2009 ke společnému projednání. Účastníci řízení setrvali v průběhu jednání na svých dosavadních procesních stanoviscích. Soud k důkazu provedl žádost žalobce o prominutí daně z přidané hodnoty při dovozu ze dne 7. 4. 2009, adresovanou žalovanému, jímž žalobce žádal o prominutí daně z přidané hodnoty při dovozu v celkové výši 19.228.481,40 Kč, vyměřené rozhodnutími žalovaného ze dne 1. 4. 2009, č.j. 2478-06/09-016200-021, č.j. 2470-05/09-016200-021, č.j. 2476-05/09-016200-021 a dne 2. 4. 2009, č.j. 2472-05/09-016200-021 a č.j. 2474-05/09-016200-021.

[6] V rámci nařízeného jednání dne 20. 4. 2012 zkonstatoval soud vyhlášení rozsudku ze dne 20. 4. 2012, č.j. 31 Af 1/2012-131, jímž zrušil pro nezákonnost druhostupňová odvolací správní rozhodnutí Celního ředitelství Brno, která byla vydána na základě odvolání žalobce proti již shora též citovaným platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty při dovozu. Rovněž v průběhu tohoto jednání setrvali účastníci řízení na svých původních stanoviscích.

VI. Dosavadní procesní vývoj

[7] Dne 22. 6. 2011 Krajský soud v Brně rozsudkem pod č.j. 30 Ca 123/2009-51 zrušil pro nezákonnost žalobou napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že zdejší soud ve věcech vedených pod sp. zn. 30 Ca 116/2009, 30 Ca 124/2009, 30 Ca 125/2009, 30 Ca 126/2009 a 30 Ca 127/2009 vydal dne 21. 6. 2011 rozsudky, kterými zrušil proti nezákonnost jednotlivé shora již citované platební výměry, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty při dovozu, včetně navazujících druhostupňových správních rozhodnutí, a to z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně z přidané hodnoty, jejímž uplynutím právo státu na daň zcela zaniklo. K vydání předmětných platebních výměrů vůbec nemělo dojít a soud v označených řízeních přistoupil i ke zrušení jednotlivých platebních výměrů. Nynějšími žalobami napadená správní rozhodnutí jsou rozhodnutí odvozená od citovaných platebních výměrů, a proto jestliže bylo na základě žaloby zrušeno rozhodnutí prvotní, musí být následně zrušeno i rozhodnutí odvozené, čemuž nebrání ani zásada uvedená v ust. § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s.ř.s.“); protože právo státu na daň zaniklo, nelze ani hovořit o splatnosti vyměřených daní z přidané hodnoty a nedošlo proto ke splnění podmínky započtení, jež spočívá ve střetu pohledávek způsobilých k započtení, tj. splatných.

[8] Ke kasační stížnosti žalovaného zrušil Nejvyšší správní soud m.j. i citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, a to rozsudkem ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 Afs 64/2011-73. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud m.j. uvedl, že lze na projednávanou věc aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č.j. 5 Afs 43/2008-60, na nějž krajský soud odkázal (akcesorická rozhodnutí nemohou obstát vzhledem ke skutečnosti, že dříve byla zrušena rozhodnutí prvotní), nicméně v rámci citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud zrušil i rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2011, č.j. 30 Ca 116/2009-59, 30 Ca 124/2009-43, 30 Ca 125/2009-44, 30 Ca 126/2009-43 a 30 Ca 127/2009-43 a vyslovil, že zrušení prvotních rozhodnutí

(citovaných platebních výměrů, včetně navazujících druhostupňových správních rozhodnutí) se ukázalo jako nezákonné, je nutno za uvedené situace dovodit, že Nejvyšším správním soudem přezkoumávaný rozsudek byl zatížen vadou, jenž mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

VII.

Právní hodnocení soudu

[9] K námitce žalobce ohledně nesprávné aplikace právních předpisů, platných od 1. 5. 2004 na projednávaný případ soud uvádí následující. Žalobcem poukazované ust. § 111 bod 1 ZDPH stanovuje, že pro uplatnění daně z přidané hodnoty za období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i pro uplatnění práv s tímto souvisejících platí dosavadní právní předpisy. Předmětem přezkumu zákonnosti jsou, jak shora uvedeno, rozhodnutí žalovaného o započtení přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku daní z přidané hodnoty, včetně navazujících rozhodnutí o reklamaci. Citované ustanovení ZDPH stanovuje, že pro uplatnění práv souvisejících s uplatněním daně z přidané hodnoty za období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona platí dosavadní právní předpisy. Započtení je obecně jedním ze způsobů zániku závazků, kdy v případě, mají-li věřitel a dlužník vzájemné pohledávky, jejichž plnění je stejného druhu, zaniknou započtením, pokud se vzájemně kryjí, jestliže některý z účastníků učiní vůči druhému projev směřující k započtení; zánik nastane okamžikem, kdy se setkaly pohledávky způsobilé k započtení (viz např. institut započtení, jak je zakotven v ust. § 580 občanského zákoníku). Započtení připadá v úvahu až poté, co je najisto postaven dluh a pohledávka. V projednávaném případě jde o fázi placení cla, resp. daně poté, co došlo k pravomocným vyměření přeplatků a nedoplatků na dani z přidané hodnoty. Podle názoru Krajského soudu v Brně nelze pod pojmem uplatnění práv souvisejících s uplatněním daně z přidané hodnoty za období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona rozumět fázi řízení týkající se placení daně v době, kdy již daň byla pravomocně vyměřena. Podle ust. § 93 ZDPH platí, že při správě daně celními orgány při dovozu a vývozu zboží se postupuje podle právních předpisů, upravujících správu cla, což žalovaný plně respektoval (pozn. podle předchozí právní úpravy zakotvené v ust. § 42 zákona č. 588/1992 Sb. platilo, že pro uplatnění daně při dovozu zboží platí ustanovení celních předpisů, pokud tento zákon dále nestanoví jinak). Způsob placení pravomocně vyměřené daně upravují procesní, nikoliv hmotněprávní, pravidla. Zatímco hmotněprávní pravidla jsou v zásadě nepoužitelná pro právní vztahy založené a existující před jejich vstupem v účinnost, procesní pravidla jsou považována za použitelná na všechna řízení, zahájená po jejich vstupu v účinnost. Žalovaný tedy nepochybil, pokud na danou věc aplikoval ust. § 270 odst. 1 písm. c) celního zákona, podle něhož clo a daň lze uhradit započtením přeplatku na jiném clu nebo dani, přičemž zaplacení nedoplatku cla započtením má přednost; uvedený způsob úhrady lze použít nejenom v případě, pokud jej navrhuje dlužník, ale i v případě, kdy se celní úřad rozhodne pro uvedený způsob úhrady dluhu. Ust. § 270 odst. 1 písm. c) nevylučuje, že by celní úřad byl oprávněn učinit vůči dlužníkovi projev směřující k započtení. Použití posledně citovaného ustanovení celního zákona není vázáno na splnění podmínek ve smyslu ust. § 276 odst. 1 písm. a) celního zákona, podle něhož nezaplatí-li dlužník vyměřenou částku cla ve lhůtě splatnosti, celní úřad učiní bez zbytečného odkladu všechna opatření, která považuje za potřebná, včetně vymáhání nedoplatku, aby zajistil zaplacení této částky cla. Jak bylo shora uvedeno, při použití započtení se vždy musí jednat o pohledávky splatné, tedy aby mohlo dojít k započtení, je potřeba zkoumat, zda jednotlivá výše zmíněná rozhodnutí o vyměření daně z přidané hodnoty při dovozu byla splatná.

[10] Krajský soud v Brně ve věci téhož žalobce a žalovaného Celního ředitelství Brno, vedené pod sp. zn. 30 Af 1/2012 (dříve 30 Ca 116/2009, 30 Ca 124/2009, 30 Ca 125/2009, 30 Ca 126/2009 a 30 Ca 127/2009) vydal dne 20. 4. 2012 shora již citovaný rozsudek, kterým zrušil pro nezákonnost navazující druhostupňová odvolací správní rozhodnutí Celního ředitelství Brno, vydaná na základě odvolání žalobce proti shora již citovaným platebním výměrům, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty při dovozu. Důvodem zrušení uvedených odvolacích rozhodnutí Celního ředitelství Brno byl závěr soudu, že sice k uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně v předmětné věci nedošlo, ovšem celní úřad nebyl oprávněn vydávat opětovné platební výměry, tedy tyto platební výměry byly vydány v rozporu se zákonem z důvodu překážky *res iudicata*; k vydání předmětných platebních výměrů tedy vůbec nemělo dojít a Krajský soud v Brně v označených řízeních přistoupil ke zrušení žalobou napadených druhostupňových správních rozhodnutí, přičemž žalovaný – Celní ředitelství Brno je povinno respektovat uvedený závazný právní názor. Jak i aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 Afs 64/2011-73, nynějšími žalobami napadená správní rozhodnutí jsou rozhodnutí odvozená od citovaných platebních výměrů a navazujících druhostupňových správních rozhodnutí Celního ředitelství Brno, proto jestliže byla na základě žaloby zrušena odvolací správní rozhodnutí Celního ředitelství Brno se závazným právním názorem o protiprávnosti a nemožnosti vydání platebních výměrů celním úřadem, musí být následně zrušena i rozhodnutí odvozená, čemuž nebrání ani zásada uvedená v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č.j. 5 Afs 43/2008-60, přístupný na www.nssoud.cz). Platební výměry, kterými byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty při dovozu, neměly být vůbec vydány pro překážku *res iudicata* a na základě závazného právního názoru budou muset být správními orgány zrušeny. Z uvedeného důvodu je nutno zrušit i nynější žalobou napadená rozhodnutí žalovaného pro jejich nezákonnost postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.; řešení otázky, zda nastala splatnost daně s poukazem na podání žádosti žalobce o prominutí této daně je zcela nadbytečné z důvodu nezákonnosti vydání platebních výměrů a závěru, že z pohledu přezkumu zákonnosti nemůže obstát odvozené správní rozhodnutí, byla-li soudem deklarována nezákonnost prvotního rozhodnutí – platebních výměrů a došlo-li ke zrušení pro nezákonnost navazujících odvolacích rozhodnutí Celního ředitelství Brno. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, vysloveným soudem v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náhrada nákladů řízení

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení před krajským soudem i před Nejvyšším správním soudem v řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 a § 110 odst. 2 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť současně neshledal existenci důvodů, které by měly vést buď i jen k částečnému nepřiznání těchto nákladů. Náhrada nákladů řízení se sestává za úkony právní služby, celkem 6.300,- Kč za převzetí a přípravu zastoupení v pěti spojených věcech, 5x režijní paušál vážící se k těmto úkonům, za úkony právní služby celkem 6.300,- Kč - sepis a podání správní žaloby v pěti spojených věcech, k tomu 5x režijní paušál po 300,- Kč, dále se náhrada nákladů řízení skládá ze dvou úkonů právní služby po celkem 6.300,- Kč v souvislosti s účastí právního zástupce žalobce na nařízených ústních jednáních před soudem, k tomu přísluší režijní paušál ve výši celkem 3.000,- Kč (viz ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve spojení s výkladem ust. § 12 odst. 3 citované vyhlášky, jak je uveden v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č.j.

1 Afs 96/2009-87, www.nssoud.cz), dále žalobci náleží náhrada za 2 x 16 započatých půlhodin na cestě z místa sídla právního zástupce žalobce do místa sídla soudu v souvislosti s nařízenými ústními jednáními po 100,- Kč ve smyslu § 14 odst. 1 posledně citované vyhlášky, z čehož 5/6 za 5 z celkem šesti projednávaných věcí týchž účastníků u soudem nařízeného ústního jednání dne 22. 6. 2011 činí 1.333,- Kč, a jedna polovina u ústního jednání před soudem dne 20. 4. 2012 (dvě projednávané věci téhož žalobce) činí 800,- Kč. Žalobci dále náleží náhrada za použití osobního motorového vozidla statutárního zástupce žalobce k ústním jednáním před soudem, na trase Zlín-Brno a zpět, celkem 2 x 260 km osobním vozidlem s průměrnou spotřebou 7,63 l/100 km při ceně pohonných hmot 30,80 Kč, resp. 34,70 Kč/1l a sazbě 3,70 Kč náhrad za 1 ujetý km, z toho 5/6 za pět z celkem šesti projednávaných věcí týchž účastníků před soudem činí částku 1.310,- Kč, a ve druhém případě (jedna polovina cestovného) částku 825,- Kč. Žalobci dále náleží obdobně náhrada za použití osobního motorového vozidla právního zástupce žalobce z místa jeho sídla do místa sídla soudu a zpět na trase Domažlice-Brno a zpět, celkem 2 x 742 ujetých km při průměrné spotřebě 7,31/100 km, při ceně paliva 30,80, resp. 34,70 Kč/1l a sazbě 3,70 Kč náhrady za 1 ujetý km, z čehož 5/6 za pět z celkem šesti projednávaných věcí u ústního jednání před soudem činí částku 3.673,- Kč. K uvedenému byla připočtena 20% daň z přidané hodnoty ve výši 7.294,- Kč, vyjma náhrady za zaplacený soudní poplatek. Zároveň soud přiznal žalobci náhradu soudního poplatku ve výši 2 x 2.000,- Kč za řízení ve věcech původně vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Ca 123 a 131/2009, a to s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03. Poplatková povinnost vznikla žalobci ještě před aktuální novelou zákona č. 549/2001 Sb., a s ohledem na to, že rozhodnutí přezkoumávaná v řízeních původně vedených pod sp. zn. 30 Ca 131 – 134/2009 byla vydána v totožný den, jsou skutkově a právně identická a týkají se týchž účastníků, dospěl soud k závěru o nutnosti aplikovat citovaný nálezy Ústavního soudu. Celkem činí přiznaná náhrada nákladů řízení částku 47.764,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20. dubna 2012

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová